

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **M. Y.**, zast. Mgr. Bc. Ladislavem Kočkou, advokátem AK Praha 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2009, čj. OAM-1-615/VL-20-P10-2007, **t a k t o**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2009, čj. OAM-1-615/VL-20-P10-2007 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit na náhradě nákladů kasačního řízení žalobkyni k rukám právního zástupce částku 5.760,- Kč do 30ti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal **dne 7. 1. 2009 rozhodnutí**, kterým neudělil žalobkyni k její žádosti mezinárodní ochranu, s odkazem na ust. § 12, § 13, § 14 a §§ 14a) a 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalobkyně namítala v žalobě, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jejího případu. Protože opakovaně a naléhavě na policii požadovala informace ohledně zmizení jejího bratra, který politicky působil, rozdával a množil letáky proti Lukašenkovi, policie jí vyhrožovala zmizením a znásilněním, stala se stejně nepohodlnou jako její bratr. Uvedla, že podklady, které žalovaný shromáždil, jsou nedostačující a neodrážejí skutečnou situaci v Bělorusku, správní orgán neshledal její situaci v případě návratu za natolik ohrožující, aby jí udělil alespoň doplňkovou ochranu a i v tomto směru je jeho rozhodnutí nesprávné. Situaci zlehčuje zpráva MZ ČR o perzekuci rodinných příslušníků členů politické opozice, neodpovídá skutečné situaci. Žalobkyně udělila souhlas k rozhodnutí věci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s. a soud tak rozhodoval v této věci bez nařízeného jednání. Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 25. 2. 2009 uvedl, že žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany ani hnutí, nevyvíjela žádné aktivity, jednání policistů vůči ní nebylo motivováno azylově relevantními důvody. Z použitých zpráv je pak patrné, že postih příbuzných za politické aktivity opozičních aktivistů je výjimečný, žalobkyně se mohla pokusit přestěhovat, čímž by se potížím s místními policisty vyhnula. Jejich závadné jednání nelze označit za mučení či nelidské zacházení a podmínky pro udělení mezinárodní ochrany tak nejsou naplněny.

Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozhodnutí ze dne 29. října 2009 žalobu zamítl jako nedůvodnou, konstatoval, že žalobkyně přicestovala do ČR nelegálně v červenci 2007, uvedla, že rodiče již zemřeli a její bratr V., s nímž bydlela, je nezvěstný. Popsala, že byl členem nebo příznivcem strany ZUBR, začátkem r. 2007 začal nosit domů její letáky, jednalo se o opoziční názory, namířené proti Lukašenkovi. Doma letáky rozmnožoval. Ona pracovala jako prodavačka, politicky se nijak neangažovala. Dne 7. 3. 2007 přišla do bytu policie, zabavila letáky, počítač i tiskárnu a příští den se bratr nevrátil z práce domů, od té doby je nezvěstný. Žalobkyně toto ohlásila 9. 3. 2007 na policii, sepsala oznámení, bylo jí řečeno, ať přijde později, poté jí řekli, že věc budou řešit, chodila se ptát, avšak poté jí již sdělovali, ať nestrká nos do těchto věcí, že by mohla zmizet také. Nevrátili jí pas s tím, že je u náčelníka, ovšem když ho později navštívila, pouze se jí smál. Jednou ji policisté osahávali a obtěžovali, měla z nich strach, jednou, když šla domů, čekali policisté před domem, řekli, aby za náčelníkem již nechodila, na bratra ať zapomene, vyhrožovali. V průběhu pohovoru pak žalobkyně popsala podrobněji návštěvy na policii a reakce policistů i náčelníka. Soud uzavřel, že výpovědi žalobkyně vyzněly poněkud nevěrohodně, na jednání policistů si nikde nestěžovala a soud azylově relevantní pronásledování v jí popsaném příběhu neshledal, neshledal ani azylově relevantní nebezpečí pro případ návratu žalobkyně do země původu.

Proti cit. rozsudku krajského soudu ze dne 29. října 2009 podala žalobkyně kasační stížnost, uváděla, že byla v Bělorusku pronásledována, a to za uplatňování politických práv a svobod, když jí nebyl vrácen doklad totožnosti, ona žádala prošetření zmizení bratra a stěžovala si na postup policie u náčelníka. Bylo jí však vyhrožováno, aby se již na policii neobracela, proto tajně odcestovala z vlasti. Neochota policie byla v rozporu s čl. 17 Listiny základních práv a svobod – právem na informace, které je právem politickým a na které se vztahuje ust. § 12 a) zákona o

azyly. Stížnost na další články policie by neměla smysl a stěžovatelka by na sebe pouze upoutala pozornost a zavedla příčinu k další represí. Po svém případném návratu do Běloruska by byla jistě pronásledována, a to jako osoba, která uplatňuje politická práva navzdory odmítnutí státních orgánů.

O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v Brně rozsudkem ze dne 22. července 2010, a to pod sp. zn. 1 Azs 6/2010 tak, že rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve svém rozhodnutí uvedl, že kasační stížnost je důvodná, rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, neboť jeho odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu. Krajský soud považoval na rozdíl od správního orgánu stěžovatelčiny výpovědi za převážně nevěrohodné, přičemž postup i závěry správního orgánu označil za správné. Soud se pak s námitkou stěžovatelky na právo na informace jako práva politického vypořádal pouze odkazem na nevěrohodnost jejího tvrzení, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Krajský soud nařídil ústní projednání věci na den 10. 1. 2011, žalobkyně uvedla, že po svém bratrovi pátrala, nezjistila však žádné informace, její obavy nadále trvají. Je jejím jediným blízkým příbuzným, je přesvědčena, že pokud by chtěl změnit pobyt či někam odjet, dal by jí vědět. Policie jí nechtěla vrátit průkaz totožnosti, je přesvědčena, že by měla v zemi původu potíže. Žalovaný co do případných potíží příbuzných nevycházel z konkrétních poznatků, jak místních, tak časových. Zaměstnavatel bratra jí sdělil, že v inkriminovaný den byl její bratr dopoledne v práci, pak odešel domů, jiné informace neměla, snažila se bratrovi telefonovat, ale marně a zprávy o něm neměli ani jeho kamarádi a přátelé. Pověřený pracovník žalovaného správního orgánu poukázal na skutečnost, že žalobkyně se nijak v zemi původu neangažovala, na činnosti svého bratra se nepodílela, nejednalo se tak o klasickou opozici tamního režimu a ze zpráv neplyne, že by režim takto pronásledoval rodinné příslušníky např. tím, že by jim zadržoval doklady a podobně. Všechny možnosti o zjištění pobytu bratra žalobkyně nevyčerpala, žalovaný nemá možnost zjištění jeho pobytu mimo území ČR. Není prokázáno, že bratr žalobkyně byl zatčen, je jiná možnost jeho dalšího pobytu, tvrzení není ničím prokázáno a nebyl shledán důvod k tvrzení, že státní orgány měly zájem na osobě žalobkyně.

Krajský soud vyhlásil rozhodnutí v této věci dne 14. 1. 2011, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Po projednání věci považoval za potřebné, aby správní orgán v novém řízení doplnil informace o zadržování a věznění občanů i o podklad o tom, zda v Bělorusku existuje povinnost informovat příbuzné o zatčení či zadržení osoby a tím zjistit, nakolik je věrohodné tvrzení žalobkyně o tom, že až do svého odjezdu nedostala žádnou zprávu o případném zadržení bratra a dále, aby žalovaný zjistil podrobněji charakter činnosti strany ZUBR, zda jsou její členové zatýkáni, vězněni, zda jsou známy podobné případy. Žalobkyně se s podklady seznámit nechtěla, ač později namítala jejich nedostatečnost a soud tak považoval za potřebné, aby správní orgán poté, co shromáždí doplňující informace, žalobkyni s těmito podklady podrobněji seznámil a žádal její vyjádření k nim. Poté soud považoval za nutné, aby žalovaný zhodnotil žalobkynin tvrzené nátlakové

jednání policie s tím, zda byly naplněny podmínky azylově relevantního pronásledování – práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný správní orgán podal proti citovanému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí soudu I. stupně s tím, že krajský soud měl ve svém opětovném posuzování rozhodovací volnost a mohl po řádném provedení dokazování rozhodnout o zamítnutí žaloby či zrušení rozhodnutí, žalovaný považuje kasační stížnost za přípustnou. NSS směřoval dle přesvědčení žalovaného výtky výlučně vůči soudu, odmítl závěr soudu o nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně stran jejích stížností na postup policistů a v názoru soudu na její snahu zjistit pobyt bratra spatřoval vnitřní rozpornost dedukcí soudu. Rozhodnutí správního orgánu nijak nezpochybnil. Soud svá pochybení nijak nenapravit, přenesl je na správní orgán, což tento považuje za nesprávné. Správní orgán dále uvedl, že se v rozhodnutí vypořádal se všemi okolnostmi případu žadatelky, zkonfrontoval je s relevantními informacemi o zemi původu a dospěl k závěru, že nebyly naplněny podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle §§ 12 – 14b) zákona o azylu. Při posuzování případu vycházel správní orgán z tvrzení žalobkyně, jimiž byl vázán, vnímal i žádost jmenované o informaci o jejím bratrovi a v této souvislosti uvádí, že právo na informace je sice na mezinárodní úrovni i v judikatuře národních soudů považováno za právo politické, avšak vždy se musí jednat o informace o existující skutečnosti. Žalovaný je přesvědčen, že žadatelka v tomto směru neunesla důkazní břemeno a stejně tak nedostála povinnosti tvrzení – v tomto žalovaný poukazuje na rozhodnutí NSS čj. 4 Azs 151/2005 ze dne 7. 12. 2005 – „Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi původu, je zcela nereálná... Pokud žadatel neunesle břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat“. Správní orgán nejen nemá možnost a prostředky zjišťovat místo, kde se nachází některá osoba na území jiného státu, taková vyhledávací činnost mu je naopak zakázána. V průběhu správního řízení žadatelka neuvedla jediný relevantní argument, který by prokazoval zatčení jejího bratra či jeho jiný postih ze strany státních orgánů, veškerá její tvrzení zůstala v rovině domněnek. Jeho zatčení nebylo prokázáno, soud přitom vycházel z toho, že byl zatčen a uložil žalovanému, aby zjistil, jakým způsobem probíhá informování příbuzných o zadržených osobách. K rozhodnutí NSS čj. 2 Azs 45/2008 ze dne 13. 8. 2008 žalovaný má za to, že z něho v daném případě nelze vycházet, neboť v cit. případě byl nepochybně příbuzný žadatele zatčen a držen ve vazbě a domovský stát mu oprávněně přisuzoval politické přesvědčení jako jeho bratrovi. V daném případě však žadatelka žádné politické názory neprojevovala, žádnou činnost, jež by mohla být považována za uplatňování politických práv a svobod neuplatňovala, o aktivitách svého bratra nic nevěděla, dokonce si ani nebyla jistá, zda byl členem nějaké politické organizace. Policie její vyslovení se o tom, že se na činnosti bratra nepodílela, akceptovala, nebyla zadržena, ani zatčena, právní závěry cit. rozhodnutí NSS tak nelze pro daný případ využít. Nepříjemné chování policistů tak bylo reakcí na opakované obracení se žalobkyně na místní oddělení policie, dle názoru žalovaného nemůže být hodnoceno jako pronásledování s azylově relevantními motivy a správní orgán nepovažuje za potřebné zabývat se opětovně jednáním policie v místě bydliště žalobkyně a tím, zda

nedošlo k naplnění podmínek pronásledování a zkoumat závažnost nátlaku policie na její osobu. S podklady se jmenovaná seznámit nechtěla a závěr soudu, aby správní orgán s podklady žalobkyni seznámil a vyzval ji k vyjádření se považuje žalovaný za nezákonný. Za nadbytečné považuje i případné věnování se politickému hnutí ZUBR a shromažďování podrobnějších informací o něm, když žalobkyně ani jednoznačně nevěděla, zda bratr byl členem či k němu patřil. Za odporující zákonu pak žalovaný považuje i požadavek soudu zkoumat, zda žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí azylově relevantní příkoří. V neposlední řadě pak žalovaný žádal vyřešení otázky náhrady nákladů řízení.

Ve vyjádření ku kasační stížnosti žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce uvedla, že kasační stížnost považuje za nepřijatelnou, krajský soud provedl dokazování, řídil se právním názorem Nejvyššího správního soudu, který jej k tomuto zavázal. Je proto navrhováno odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

Nejvyšší správní soud v Brně rozhodl o druhé kasační stížnosti v pořadí v této věci dne 28. dubna 2011, a to pod sp. zn. 1 Azs 4/2011. Rozsudek krajského soudu ze dne 14. 1. 2011 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se nejprve vyjádřil k přípustnosti a přijatelnosti kasační stížnosti, podané tentokrát žalovaným správním orgánem. S ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen tehdy, je-li jako důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku. S ohledem na judikaturu Ústavního soudu, vyslovenou v nálezu sp. zn. IV.ÚS 136/05 ze dne 8. 6. 2005 (N 119/37 SbNU 519) pak lze dospět k závěru, že opakovaná kasační stížnost je přípustná ve vztahu k právní otázce, kterou se Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku nezabýval, neboť to vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo možné. V tomto případě bylo rozhodnutí shledáno nepřezkoumatelným, věcný přezkum právního názoru krajského soudu byl z povahy věci vyloučen. Kasační stížnost byla shledána přípustnou, posléze pak i přijatelnou ve smyslu ust. § 104a) s.ř.s., neboť krajský soud nerespektoval v napadeném rozhodnutí ustálenou judikaturu, přijatelná ovšem není v části, brojící proti výroku o nákladech řízení. Zde NSS odkázal na ustálenou judikaturu, z níž plyne, že pro posouzení úspěchu žalobce v řízení, od něhož je odvozeno rozhodování o náhradě nákladů řízení musí být zohledněn výrok posledního rozhodnutí vydaného ve věci krajským soudem, nikoliv výrok předchozího rozhodnutí, které bylo posléze ku kasační stížnosti zrušeno – blíže rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008. Jako další nepřijatelnou kasační námitku pak označil NSS potřebu zabývat se hrozbou azylového příkoří v případě návratu žalobkyně do země původu, neboť NSS chápe vyjádření krajského soudu v tomto směru jako nepochybné zamyšlení se nad tím, zda žalobkyni nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu případného udělení doplňkové ochrany na podkladě aktuální situace v zemi původu a není tedy udělen pokyn, který by byl v rozporu s konstantní judikaturou. Pro hodnocení přijatelné části kasační stížnosti pak uvádí NSS následující :

- **jako nadbytečné** pro objektivní a seriózní zjištění všech potřebných skutečností v dané věci považuje Nejvyšší správní soud doplnění dokazování ohledně informování příbuzných o zatčení či zadržení v Bělorusku, neboť

zatčení či zadržení bratra žalobkyně je s ohledem na její výpovědi toliko domněnkou. Rovněž pak pro posouzení věci nepovažuje za relevantní dokazování zaměřené na činnost politického hnutí ZUBR včetně postihu jeho členů ze strany státní moci, neboť jí nebyly přičítány jakékoliv aktivity v tomto smyslu.

- **jako naopak potřebné** však považuje Nejvyšší správní soud napravit pochybení stěžovatele, a tedy správního orgánu, které spatřuje v tom, že jednání žalobkyně, pro které jí policisté činili výhrůžky, nekvalifikoval jako uplatňování politických práv, zde krajský soud podotýká, že tak sice učinil, ale prakticky až v kasační stížnosti samotné a soud je přesvědčen, že dosud nedostatečným způsobem, neboť pouze poukázal na neshodu základních skutečností, které porovnal s dřívějším rozhodnutím NSS v tomto směru, samotným případem žalobkyně se však podrobněji nezabýval a v rozhodnutí ze dne 7. 1. 2009 pak tato úvaha není obsažena vůbec. Nejvyšší správní soud zde dovozuje, že s ohledem na toto nesprávné zhodnocení právní otázky správní orgán nesprávně postupoval při posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, neboť za situace, kdy žalobkyně vylíčila verbální útoky a zastrašování ze strany příslušníků policie, včetně svévolného odebrání občanského průkazu, jejichž byla terčem a které byly následkem uplatňování politického práva – zde práva na informace – měl správní orgán zaměřit své hodnocení na to, zda tyto útoky mohou ve svém souhrnu představovat pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu. Zde NSS správně podotýká, že z rozhodnutí žalovaného správního orgánu vyplývá, že tvrzení žalobkyně z pohledu naplnění pojmu pronásledování vůbec neposuzoval, neboť jednání příslušníků policie nebylo dle jeho názoru motivováno žádným z azylově relevantních důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na ustálenou judikaturu, dle níž je správní orgán při rozhodování v důkazní nouzi povinen zohlednit charakter země původu žadatele o mezinárodní ochranu, způsob výkonu státní moci, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, je-li např. o zemi původu žalobkyně známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, občanům je upíráno právo na změnu vlády, dochází k zadržování a zatýkání osob, k jejich mizení, častému používání mučení apod, musí správní orgán zohlednit v situaci důkazní nouze takové skutečnosti ve prospěch žadatele. (K závěru, že právo na informace náleží mezi práva politická odkazuje NSS na své rozhodnutí ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008 a k povinnosti správního orgánu zohlednit v situaci důkazní nouze charakter země původu ve prospěch žadatele pak na své rozhodnutí ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003).
- **v dalším pak již**, dle přesvědčení krajského soudu, **zavázal Nejvyšší správní soud svým posledním rozhodnutím v této věci krajský soud k vyjádření**, zda správní orgán zjistil dostatečně skutkový stav ve směru závěru o míře ohrožení žalobkyně v zemi původu jejím pronásledováním v důsledku politických aktivit bratra a zda podklady, které shromáždil v tomto směru lze považovat za dostatečné, zejména co do kvalitativního pohledu, vyplývajícího např. z rozhodnutí NSS ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008. V tomto rozhodnutí NSS uvádí, že „při používání informací o zemích původu je nutné

dodržovat následující pravidla – informace o zemích původu musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Relevance a váha zprávy je závislá na tom, do jaké míry se přímo věnuje otázkám posuzovaným v daném řízení. Z tohoto pohledu se tedy krajský soud znovu musí vrátit k svému názoru, který již dříve učinil, a to, že žalobkyně namítala ve své žalobě, že podklady, které správní orgán shromáždil, neodrážejí skutečnou situaci v Bělorusku, Zpráva MZ ČR o perzekuci rodinných příslušníků členů politické opozice je neodpovídající a skutečnou situaci neodůvodněně zlehčuje. Bez toho, aby se správní orgán v novém pohovoru žalobkyně dotázal, v čem konkrétně spatřuje nedostatečnost či neobjektivnost podkladů, jimiž argumentoval, nelze, dle přesvědčení soudu, seriózně a úplně na vzniklou situaci reagovat. Teprve po takovémto doplnění a zjištění, zda žalobkyně sama má jakékoliv konkrétní poznatky na obranu své žalobní námítky, může správní orgán seriózně reagovat, podklady případně doplnit buď žalobkyní naznačeným způsobem, případně vlastní aktivitou, nebo, šířeji argumentovat podklady, které jsou součástí spisu a jsou již tak k dispozici, pak ovšem s tím, že využije argumentace, která hovoří pro i proti názorům, žalobkyní vysloveným. Krajský soud je přitom přesvědčen, že tento jeho názor není v rozporu s hodnocením potřeby podrobného seznámení žalobkyně se shromážděnými podklady, pokud vynesla takovéto žalobní námítky, tak, jak ho učinil Nejvyšší správní soud v části IV.B. Právního hodnocení přijatelné části kasační stížnosti rozsudku ze dne 28. dubna 2011.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem výše dospěl krajský soud k závěru, že v daném případě po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu nastala situace, předvídaná ust. § 110 odst. 3 s.ř.s., krajský soud, jsa vázán výše uvedeným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, se opětovně zabýval jak žalobními námitkami žalobkyně, tak všemi skutečnostmi, které již i dříve v dané věci zjistil a dospěl k závěru, že dosud nebyl v daném případě dostatečně zjištěn skutkový stav věci v ohledu výše naznačeném, nebyla však ani správně zhodnocena právní otázka ve smyslu případného pronásledování žalobkyně ve smyslu ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu. Krajskému soudu tak nezbylo, než rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7. 1. 2009 zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení kasačního soud rozhodl na základě ust. § 110 odst. 2 s.ř.s. tak, že přiznal zástupci žalobkyně náklady právního zastoupení, spočívající ve dvou právních úkonech (2x2.100,- Kč) a dvou režijních paušálech (2x300,- Kč), DPH ve výši 960,- Kč, tedy celkem 5.760,- Kč, když tu náhradu nákladů právního zastoupení žalobkyně žádal její právní zástupce přípisem, adresovaným dne 25. 3. 2011 Nejvyššímu správnímu soudu v Brně a tento soud zavázal krajský soud k rozhodnutí o těchto nákladech. Zástupce žádá poukázat účtovanou částku na účet č. 210 61 91 238/2700, náhradu nákladů řízení současného před krajským soudem žalobkyně neúčtovala. Zaplacení nákladů řízení žalobkyni k rukám jejího právního zástupce v této souvislosti soud uložil žalovanému nejen s odkazem na ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., ale svůj závěr v tomto směru opřel i o rozhodnutí Nejvyššího správního

soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008, v němž je mj. uvedeno, že do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem, vycházejícím z ust. § 60 s.ř.s. Soud o dřívějších nákladech řízení již dříve rozhodl, Nejvyšší správní soud se k této námitce žalovaného vyjádřil ve svém rozhodnutí a krajský soud je přesvědčen, že o úhradě nákladů řízení o kasační stížnosti v řízení současném rozhodl v souladu s výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu, tedy, v souladu s celkovým a konečným výsledkem sporu.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 21. prosince 2011 JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně